

Úryvok

Krčmu U draka si nevybrali náhodou. Prilákala ich pekným priečelím a novým maľovaným vývesným štítom. Drak na ňom bol zvláštnej indigovej farby a na hlave mal zlatú korunku. Nuž si pomysleli, že ak majiteľ má na také drahé farby, isto tá jeho krčma nebude len pre ledajakú bedač.

Privítala ich kamenná pivnica, smradľavá ako hociktorý dedinský hostinec. A tiež rovnako plná. Okrem miestnych, celkom dobre oblečených mužov, ktorých Gašpar hneď odhadol na remeselníkov, v nej svoj žold prepíjali aj uhorskí vojaci. Miesta v nej takmer nebolo.

Rozhliadli sa a usúdili, že sa poberú ďalej. Už-už sa chceli otočiť, keď k nim pristúpil dáky muž.

Okamžite ho spoznali. Nevysoký, zato plecnatý chlap odetý v zbroji, s ostrými črtami a strniskom. Štefan Zápoľský, jeden z najvýznamnejších veliteľov kráľa Mateja a aj jeden z najbohatších mužov krajiny. Tvrdý, neúprosný a obávaný bojovník. Obzeral si ich prižmúrenými, krvou podliatymi očami a tiahlo z neho ako zo suda.

„Ráčte, mladí páni,“ vyzval ich. „Pre uhorských vojakov sa v moravskej krčme nájde vždy miesto. Nasledujte ma!“

Gašpar zo Zápoľského pozvania nemal dobrý pocit. Zvrtnúť sa na päte a odísť by nebolo najvhodnejšie - niekto by to mohol pokladať za zbabelosť.

Tak sa predierali pomedzi stoly ďalej a ďalej od východu popod klenby neveľkej prepchatej miestnosti.

Zápoľský ich usadil a ponúkol vínom. Pozdvihol hlinený pohár a dal sa rečniť. „Na dobytie Brna! Na padlých! Na naše ďalšie úspechy!“

Všetci Uhri svorne pozdvihli svoje poháre.

Domáci ticho sedeli a zakliesnení pomedzi toľkú zbroj si odpustili štipľavé poznámky, čo mali na srdci a takmer i na jazyku.

Zápoľský s hrmotom bachol svoj pohár o stôl a uškrnul sa.

Gašpar si pomyslel, že teraz ukáže svoje pravé úmysly. Nemusel dlho čakať.

„Tak čo, Kinižiho poskokovia, ako sa vám páči Brno?“

A je to tu! Gašpar pomlčal, slova sa chopil Ján.

„Keď stretneš krásnu a urodzenú pannu a pomôžeš jej v núdzi, niet krajšieho mesta na zemi!“

„A ktorá to bola? Mladá koza, čo ušla mäsiarovi?“ rehotal sa Zápoľský.

Ján mu hľadel do očí.

„Nie, nie. Tá koza, čo ušla tebe, to nebola. Ja hovorím o mladej dáme, palatínovej dcére. Mali sme česť ju stretnúť v meste a odprevadiť.“

Zápoľskému zamrzol úsmev.

„Nemám rád riťolezov,“ odsekol a odpil si.

Gašpar sa pomrivil. Obzrel si jeho prísediacich a pokojne odvetil: „Tak prečo si nimi obklopený?“

Ozval sa nespokojný hlahol.

Zápoľský však zvrchu pozrel na mladého vojaka.

„Tvoje meno, pán sedmoslivkár?! Nepoznám ho ja ani nikto významný,“ klamal.

„Suňog. Gašpar Suňog.“

„Jáj, o jednom Suňogovi som počul,“ Zápoľský akoby precitol. „Vraj sa vždy posral, keď pred ním niekto tasil.“

Búrlivý jasot a trieskanie pohármi o stôl ho zrejme mali povzbudiť. Pokračoval: „Nebol to tvoj otec?“

„Nie, nebol. Môj otec bol bojovník a ostal cteným a váženým mužom. Zato ty si chrapúň. A ešte aj zradca.“ Gašpar ostával vážny.

Ján nadvihol obočie.

„A to si kde počul?“ rehotal sa veliteľ aj s družinou.

„Nikde. To je pravda a všetci to vedia.“

Zápoľský sa s hrmotom vztýčil a položil ruku na svoj prepásaný meč. Potľapkal rukovať svojej zbrane a pohrdavo štekol: „Vyzval by som ťa, ale vraj ti meč odplával po Dunaji. A ten starý tesák, to je zjavne tvoje jediné dedičstvo a nerád by som ťa pripravil o tak vzácny majetok.“

Gašpar sa tiež postavil. Pomaly. Prekrížil si ruky na hrudi a hlas sa mu nezatriasol.

„Ja by som ťa o tvoj vzácny meč pripravil celkom rád. Lenže si taký ožratý, že by mi to nespravilo žiadnu radosť!“

V krčme sa rozhostilo ticho.

Ján tiež vstal.

„Neprijemná situácia,“ povedal Gašpar pokojne.

„Neprijemná pre vás, Knižihho štence. Zdraví odtiaľto nevyjdete. Mohli sme si len priateľsky pošpásovať, ale s tou Barborou ste ma nasrali. A tvoja drzosť,“ ukázal Zápoľský prstom na Gašpara, „je povestná! Sopliak jeden skurvený!“

„Vino ti múti rozum.“ Ján sa snažil zachovať pokoj. „Trúfaš si na nás obklopený svojimi mužmi. Nie si len chrapúň, ale i zbabelec!“

Hral hru, ktorá sa mu osvedčila minulý rok v Budíne, keď padli do pasce bývalých bratříkov.

„Cítim z teba strach, krásavec. Rozpučím ti tvoju tváričku tak, že už na teba ani posledná pobehtica nepozrie.“

Gašpar sa nasilu zasmial. „Ešteže tým pobehticiam dobre platíš, inak by si si nevrzol. A možnože na tie chudery už ani tie dukáty nezaberajú. A ty si preto taký nervózny, že ti semeno tlačí na rozum. Vyprázdni si tie gule radšej sám a potom sa vyspovedaj! Hneď budeš šťastnejší!“

„Alebo si chyt' tú kozu, čo ti ušla,“ dodal Ján.

Zápoľský zaryčal a šmaril po Jánovi džbán s vínom.